

Capitalismo, fame, saúde.

A FAO di que “Máis de 1.000 millóns de persoas pasan fame no mundo en 2009”.

A ONU, pola súa banda, indica que “18.000 persoas morren por fame diariamente no mundo” (Programa Mundial de alimentos).

Pero a FAO engade ”con adecuadas regras de distribución, a produción de alimentos mundial permitiría alimentar a poboación”.

Ou sexa cada catro segundos unha persoa é eliminada por medio da fame polo sistema internacional capitalista e os seus dirixentes... e millóns son famenteada\$, día tras día. As súas “regras de distribución” son algo pernicioso... para quen pasan fame... porque se o fosen para [tod@s](#)... non existirían.

Este sistema, encomiado por toda clase de canallas, xera a morte de 10 millóns de [nen@s](#) cada ano (datos da UNICEF), e desta cifra, a metade en África... aínda que neste continente só nacen o 22% [d@s](#) [nen@s](#) do mundo!.

Aínda así moitos ideólogos e propagandistas a soldo da orde negan que exista un decidido xenocidio económico, político e mediático de [human@s](#) empobrecid@s!. Simplemente con manter as fontes do problema e obstaculizar ferreamente as solucións increméntase o problema.

Máis adiante móstranse cifras históricas comparativas que avalan este enfoque...

E isto supón eliminación deliberada. Extraíamos consecuencias e aprendamos da contrarrevolución.

A depauperación das masas proletarias das cidades e os campos, e dos sectores empobrecidos aumentou absoluta e relativamente. As reformas variadas do sistema non eliminaron estas características fundamentais e inherentes, senón que as ampliaron. Máis fame e carencias dun lado e máis riqueza e poder do outro. A chamada por moitos economistas “perda de peso das rendas salariais respecto ás rendas do capital” expresa como, das elevadas cifras de creación de valor, o capital concentrado cada vez máis, lévase a mellor e máis abundante porción. Deterioración relativa, pois, interrelacionada coa absoluta nunha “lei xeral da acumulación” (Marx).

Á súa vez, o “Consello de alimentación mundial da ONU” afirma que se se dedicase á alimentación humana entre o 10% e o 15% do gran que se destina ao gando se erradicaría a fame no mundo”. E a ONU tamén acaba de escribir que “con 50.000 millóns de dólares por ano se erradicarían a pobreza e o fame mundiais”. Tendo en conta que o orzamento militar mundial por ano é de máis dun billón (1.000.000.000.000) de dólares, ou as enormes cifras que os estados máis poderosos do planeta, dirixidos por dereitas ou esquerdas, investiron “para salvar ao sistema financeiro”... é fácil extraer consecuencias.

Existe un interese premeditado, organizado e coordinado mundialmente polos grandes capos do

capital para manter, reforzar e incrementar esta situación. Tamén lles dá importantes réditos o medo que xera en quen non pasan fame, pero curran como bestas...

“e se quedan sen traballo...”

O desenvolvemento desigual do sistema obedece fundamentalmente á súa dinámica de apropiación de plusvalor, de traballo alleo alienado, e á evolución histórica do proceso xeral de concorrencia entre capitais. O mundo, a natureza e a existencia humana en función da rapina.

Os grandes centros de desenvolvemento esixen máis e máis materias primas, máis man de obra dócil, máis tecnoloxía e máis artes de control social e ideolóxico. Acaparan investimentos e posibilidades de obtención de altos niveis de beneficio... e sementan polas zonas do seu dominio imperialista fame, guerra, gobernos coaligados no seu interese, e acumulación de proletariado proveniente da fuxida masiva dos campos; lugares onde van degradando ou suprimindo as súas débiles condicións de vida e as súas contornas naturais e de produción agraria; en función de estratexias económicas, políticas ou militares dos grandes conglomerados financeiros internacionais e as súas contornas.

O PNUD da ONU di que “os pobres viven entre 3 e 10 veces mellor nas cidades que nas áreas rurais”. Lugares onde se podería cultivar e aproveitar intelixentemente os recursos, son zonas degradadas, vedadas, vixiadas, baldías, propiedades forestais, reservas para turistas, etc., etc. Con dificultades de aprovisionamento de auga, comida, leña para quentarse... e ir tirando, con insumos que hai que comprar para producir na agricultura ou a gandería, cos reténs de vixilancia madeireiros vixiando as súas propiedades... ata os suburbios das grandes cidades son zonas mellores... polo menos hai restos onde fugar, lixos para reciclar, traballiños para facer, vivendas de burgueses para limpar por salarios baixos, clientes cos que prostituírse por unhas moedas, bens que expropiar, etc. A lista destes “contratos blindados” é ampla, e alcanza ás veces ata facerse sicario, mula, camello, dunha mafia!!! ... ¡que nivel!

As cifras expostas, extraídas de fontes inequívocamente capitalistas, poñen de manifesto que a saúde do sistema mercantil implica o sufrimento, a fame e a morte de millóns de persoas. Os seus apoloxetas e defensores non paran de afirmar que, con todo, a situación é hoxe mellor que no pasado, xa que logo a tragar... que progresamos de xeito abondo.

De novo, simplemente con empregar cifras da ONU e facer uns cálculos sinxelos, se evidencia o engano intereseado. Segundo esta, na segunda metade do século XIX, “50 millóns de persoas morreron de fame no mundo”. Sae a un millón por ano. Hoxe, a FAO dá a cifra de 8 millóns por ano. Certo é que a poboación mundial aumentou... pero a proporción entre o número de mortos e esta representa case o dobre no presente.

Esta realidade infame xa era plenamente recoñecida no 1987 pola Comisión Mundial sobre Medio Ambiente e o Desenvolvemento da ONU: “actualmente hai no mundo máis xente que pasa fame

que nunca na historia da humanidade, e o seu número vai en aumento”. Progreso do capitalismo, pois, é equivalente a progreso crecente dos seus crimes... Algo apesta no paraíso civilizador.

No libro primeiro de “O Capital”, Marx enuncia a “Lei xeral absoluta, da acumulación capitalista”, que “produce unha acumulación de miseria, proporcionada á acumulación do capital. A acumulación de riqueza nun polo é ao propio tempo, pois, acumulación de miseria, tormentos de traballo, escravitude, ignorancia, embrutecemento e degradación moral no polo oposto”.

Pero xa se sabe, este tipo vía moita tele....

Neste progreso civilizador do capital a xeración de grandes industrias monopolistas manifestouse tamén nos sectores dedicados á alimentación. Un exemplo ilustrativo: soamente dúas destas empresas -Cargill e Continental- controlan a produción e comercialización do 50% dos grans do mundo. E outro máis. Doce grandes compañías, asistidas por outras 36 compañías operacionais menores, pero loxísticamente interconectadas, manexan o negocio internacional dos alimentos.

Quen poida que “pinche” en Internet “Cartel de Windsor” e verá algunhas das súas proeza\$.

Desde os seus comezos, o capital procurou manter un exército de man de obra activo e outro no paro. Para aumentar a súa escala de produción e acumulación de capital e poder, precisaba vender á clase obreira produtos alimentarios que asegurasen a reprodución da súa forza vital de traballo reducindo custos como meta e ofertando cantidades suficientes. A resultante foi que o progreso capitalista degradou a alimentación a unha escala xamais vista. Con máis alimentos para unha parte dos explotados, aínda que a súa calidade non sexa equiparable á súa cantidade, certos logros foron conseguidos en certas áreas de forte desenvolvemento, pero a costa de reproducir a escala tamén crecente as fames negras, a subnutrición e o que a mesma FAO denomina “déficit cualitativo da alimentación humana”. E estes logros foron e serán postos en cuestión en determinadas conxunturas históricas (véxase Europa nas dúas grande guerras, p.ex., ou as hambrunas da moderna Arxentina).

Nos Estados máis desenvolvidos “o gasto promedio da poboación en comida está entre un 15 % ou un 18% dos seus ingresos” (El País). En España parece que o proletariado gasta entre un 12 e un 14% do seu salario (Fonte: INE).

Con todo nas zonas de menos desenvolvemento 2.600. millóns de persoas viven con menos de dous dólares por día e vense obrigadas a gastar entre un 60 % e un 80% dos seus ingresos en comer (Datos da FAO, que engade: “3.000 millóns de persoas presentan carencias nutricionais severas”). E segue a FAO (Agosto 08): “unha fluctuación ao alza dos prezos dos alimentos acaba de condenar a fame continuada a 73 millóns máis de persoas”.

A realidade do capitalismo imperialista en cifras. Os seus mitos, ao espido.

A concentración da acumulación de capital nunhas zonas do planeta e a consiguiente intensificación do consumo de mercadorías xera consecuencias mortais. A ONU indica que, por exemplo, en 1990,

cunha poboación mundial de 5.300 millóns de persoas, deuse unha colleita de 1.780 millóns de toneladas de cereais; e engade “poderíanse alimentar 5.900 millóns de persoas, pero co nivel de consumo per cápita de Europa Occidental só 2.900 millóns”.

Este proceso histórico é moito máis complexo e cabrón con @s [explotrade@s](#) que o maniqueo esquema Norte-Sur, Primeiro Mundo-Terceiro mundo, Mundo rico-Mundo pobre.

Así como no interior deste “Mundo rico Norteño” existen pobres: a OCDE cifra en 93 millóns os pobres na UE, e algunhas ONGs e piratiñas varios á procura de pasta no negocio da pseudo solidariedade internacional falan do “Cuarto Mundo”; tamén existen enriquecidos no chamado Terceiro Mundo: segundo a OMS “a taxa de mortalidad de nenos menores de cinco anos nalgúns suburbios da capital de Kenia, Nairobi, é do 254 por mil, 17 veces máis que os 15 por mil rexistrados nos barrios ricos da cidade” (de “La crisis deja en la cuneta la solidaridad”, El País, 15-10-08). Mandela e os seus, xunto aos seus amiguetes da burguesía branca non soportan as mesmas condicións de vida que as grandes masas do proletariado sudafricano... pero aquí os servidores de esquerda do sistema calan moito e realizan festivais e homenaxes ao gran Mandela.

En “O Capital” Marx di que o problema esencial das masas empobrecidas non é a inexistencia de cereais e outros alimentos, senón “a carencia dun poder de compra suficiente”. O mesmo que sucede con moitas medicinas, vestimenta, ferramentas, materias primas para a construción, etc., etc. E engade: “o poder de compra é concentrado polo capital nunhas zonas, precisamente onde o ritmo de realización dos seus beneficios, o frenetismo dos seus ciclos, o vórtice do seu proceso de acumulación, é maior... os seus grandes centros de concentración de capital son como poderosos atractores de enormes masas de capital producido, en calquera das súas formas, a escala internacional... esa é a característica do imperialismo da mercadoría e o seu reino”.

Si este proceso xera desequilibrios reiterados, degradacións ambientais, morais, psíquicas, etc.; ao capital tráella ao pairo mentres aporte enormes ríos de beneficio.

Así, por exemplo, “o 50 % dos cereais do mundo e un terzo de capturas pesqueiras destínanse a alimento das cabanas gandeiras dos países desenvolvidos”(FAO).

A dieta usual dunha persoa por día en USA require o emprego diario de 16.000 litros de auga... pero si esta alimentación fose vexetariana chegaría con empregar 1.100 litros.

O terreo fértil para manter a dieta standard destes países é catro veces maior se a dieta é carnívora, coas implicacións enerxéticas e ambientais subseguintes.

Producir un kg. de bisté supón empregar 5 kg. de gran e o equivalente enerxético de 9 litros de gasolina. Pero a cadea de beneficios que xera é moi superior.

Que con isto, o mítico “desenvolvemento sostenible” e o “progreso da saúde humana” váianse ao garete é algo evidente, pero a división do traballo e as tarefas produtivas chegaron a ser as que son,

pola propia evolución lóxica do sistema e as súas posibilidades.

Este negocio da comida de baixa calidade está na base de moitos problemas de saúde, incluíndo a obesidade, que xa afecta ao redor dun 20 % da clase obreira USA.

Con todo este panorama, e como “ao que lle toca o martelo, do ceo cáenlle os cravos”, todo un amplo abano de negociantes da saúde alternativa e diversas “alternatividades” dinnos que coas súas técnicas, produtos, fantasías e engañifas mil podemos “vivir mellor e máis plenamente”.

Aproveitando algunhas consecuencias da medicina capitalista, as promesas incumpridas do sistema, a ansia de mellorar sen chocar con este de millóns de humanos debilitados e alienados, véndennos procedementos salvadores... mantendo o noso ancoraxe á orde.

A saúde pasa a ser un asunto de empeño persoal para aplicar vellas ou novas sabedorías.

Sálveme quen poida!!

A saúde, degradada polo sistema, recuperada dentro del..., sen loita de clase, e a Nova Era segue o seu avance.

A loita contra a fame e a loita pola saúde humana e do ecosistema, para ser reais, han de facerse co obxectivo de liquidar ao sistema capitalista, ou senón repetíranse como farsa macabra.

Otto Máis... ou menos.